

άλισφακόμηλο τό, Κυκλ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀλίσφακας καὶ μῆλο.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ ἐλελισφάκου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλί-
φακάκι. 2) Τὸ φυτὸν ἀλίσφακῆς, ὁ ἰδ. [**]

άλιτήριος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀλιτήριος.

1) Κακοποιός, ἀνόσιος, φαῦλος λόγ. κοιν.: Βρὲ ἀλιτή-
ριε, τί εἶναι αὐτὸ ποῦ ἔκαμες; Βρὲ τὸν ἀλιτήριο! Θὰ σοῦ
εἰξω ἐγώ, ἀλιτήριε. 2) Διάβολος Κρήτ.: Σὰν τὸν ἀλι-
τήριο ἐστάθηκες ὁδὸς μου!

ἀλίτσαγη ἡ, Κρήτ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἡ μὴ παντελῶς γεννήσασα, ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβατίνας.

ἀλιφαρμάκης ἐπίθ. Ἀνδρ. Χίος — Λεξ. Γαζ. (λ.
στρεφνός).

Ἐξ ἀγνώστου ἀ' συνθετ. καὶ τοῦ οὖσ. φαρμάκι.

Φθονερός μέχρι μοχθηρίας ἐνθ' ἀν.: Εἶναι ἓνας ἀλι-
φαρμάκης! Χίος Συνών. φαρμακομύτης.

ἀλιφονάκι τό, Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὖσ. ἀλιφόνι.

Μικρὸς ἀλίφοντας, ὁ ἰδ. [**]

ἀλίφοντας ὁ, Κύθν. Σκυρ. Σῦρ. Τήν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ἀλς καὶ τοῦ οὖσ. φόνος ἀντὶ
ἀλίφονος.

Τὸ συνήθως παραθαλάσσιον φυτὸν κενταύριον τὸ
ἀκανθῶδες (centaurea spinosa) τῆς δημώδους οἰκογε-
νείας τῶν ἀγκαθιῶν, τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compro-
sitae). Συνών. ἀλιφόνι, ἀλιφός, φόνος. [**]

ἀλιφόνι τό, Ἀμοργ. Σίκυν. Σίφν. Τήν.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀλίφοντας.

Τὸ φυτὸν ἀλίφοντας, ὁ ἰδ. [**]

ἀλιφός ὁ, Ἀνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀλίφοντας.

Τὸ φυτὸν ἀλίφοντας, ὁ ἰδ. [**]

ἀλιχάνη ἡ, Λυκ. (Λιβύσσ.) Χίος

Ἐκ τοῦ Ἀραβ. ἀλχεννά. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνῶ
29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 170.

1) Τὸ ξενικὸν φυτὸν λαουσονία ἢ λευκή (lawsonia
alba) τῆς τάξεως τῶν λυθωιδῶν (lithraceae). 2) Τὸ
αἰθέριον ἔλαιον τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ. 3) Κόνις τῶν
ξηρῶν φύλλων τοῦ εἰρημένου φυτοῦ, χρήσιμος ὡς βαφικὴ
οὐσία τῶν τριχῶν καὶ τῶν ὀνύχων. Συνών. ἀλιχάνι.
[**]

ἀλιχάνι τό, ΠΓεννάδ. 518.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀλιχάνη.

Τὸ φυτὸν ἀλιχάνη, ὁ ἰδ. [**]

ἀλίχνιστα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀλίχνισα Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλίχνιστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη λιχνίσει τις: Ἐχω ἀκόμα ἀλίχνισα Τρίκκ.

ἀλίχνιστος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. ἀλίχνιστους Μακεδ.
(Χαλκιδ. κ. ἀ.) ἀλίχνιστος Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιχνιστός < λιχνίζω.

Ὁ μὴ λιχνισμένος, ἀλίχμητος ἐνθ' ἀν.: Ἀλίχνιστους
ὁτέκνι οὐ σουρός Μακεδ. Ἀλίχνιστου εἶνι τοῦ λαμνὶ Χαλκιδ.

ἀλιχούδευτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιχουδευτός
< λιχοῦδενω.

Ὁ μὴ λιχουδεύμενος, ἦτοι ὁ μὴ λαίμαργος.

ἀλκόβα ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀρκόβα Ζάκ.

Τὸ Ἰταλ. *alcova* = μυχὸς κοιτῶνος, ἐνθα τίθεται
κλίνη.

Μέρος τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον χωρίζεται διὰ παρα-
πετάσματος καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναρτοῦν ἐνδύματα ἢ
θέτουν κλίνην.

ἀλλὰ σύνδ. λόγ. κοιν. ἀλ-λὰ Χίος (Λιθ.) ἀλλὰ
Κρήτ. (Σφακ.)

Ὁ ἀρχ. σύνδ. ἀλλὰ.

Διὰ τοῦ συνδέσμου τούτου εἰσάγεται εἰς τὸν λόγον
λέξεις ἢ πρότασις ἔχουσα σημ. ἀντίθετον τῆς προηγου-
μένης, πρὸς τὴν ὁποῖαν συνδέεται: Μοῦ τὸ εἶπες, ἀλλὰ δὲν
τὸ ἔκαμα. Δὲν ἦτανε νὰ ῥθω, ἀλλὰ ἦρθα Κίμωλ. Εἶναι καλὸ
τὸ σπίτι, ἀλλὰ δὲ μᾶς χωράει || Φρ. Ἀλλά... — Δὲν ἔχει
ἀλλά! (ὅταν διακόπτωμεν τὸν λέγοντα ὅπως προλάβωμεν
τὴν ἀντίρρησην αὐτοῦ, ἦτοι δὲν ἐπιτρέπεται ἀντίρρησης).
Ἀλλὰ εἶσαι ὁμως! (πρὸς ἀνθρώπον, τοῦ ὁποίου θαυμάζο-
μεν τὸν πολυμήχανον νοῦν). Τό 'καμες; — Ἀλλά; (δηλ. τί
ἐνόμισες; ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα;) Αὐτὸς εἶναι ἀλλὰ εἶσαι
ἡμᾶς (ἢ φρ. ἐκ τῆς Κυριακῆς προσευχῆς. Αὐτὸς εἶναι
τοιοῦτος, ὥστε ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ ἡμᾶς ἀπὸ τούτου, ὡς
ἀπὸ τοῦ πονηροῦ). Συνών. μά.

ἀλλὰ πρόθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *a la alla*. Ἰδ. ΠΛορεντζ. ἐν Λαογρ.
7 (1923) 97 κέξ.

Κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐν συνεκφορᾷ
μετὰ αἰτιατ. ὀνόματος κυρίου ἢ ἐπωνύμου ἢ ὀνόματος
πόλεως ἢ χώρας σύνηθ.: Ἀλλὰ Γένην, ἀλλὰ Πέτρο, ἀλλὰ
Γεωργιάδην, ἀλλὰ Μπραῖλα, ἀλλὰ Ρουσία.

ἀλλαβία ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν. κ. ἀ.) Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἰταλ. *vía* = ὁδός.

1) Ἐν κινήσει Σίφν.: Τὸν ἔχω ἀλλαβία νὰ τελειώσῃ
μὰ δουλειά. 2) Εὐθύς, ἀμέσως Πελοπν. (Μάν. κ. ἀ.):
Ἀλλαβία ξεκίνησε γὰρ τὴν πολιτεία.

ἀλλαβιτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλὰ βία.

Κατὰ σειρὰν: Ἀσμ.

Ὅλοι καλῶς ὠρίσατε, | ὅλοι κοινῶς κι ἀλλαβιτὰ
(μοιρολ.)

ἀλλαβλάχα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βλάχων, ὡς οἱ Βλάχοι συνηθί-
ζουν: Τὰ φαγεῖά τους τὰ μαγειρεύουν ἀλλαβλάχα.

